

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogarske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vsa leta 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla konec meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Vsa leta . . . gld. 13.— | Četrt leta . . . gld. 3-30
Pol leta . . . „ 6-50 | Jeden mesec . . . „ 1-10
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Vsa leta . . . gld. 15.— | Četrt leta . . . gld. 4.—
Pol leta . . . „ 8.— | Jeden mesec . . . „ 1-40

Naročnje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziroma na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slovenskega Naroda“.

Slovenščina pri Ljubljanskih sodiščih.

III.

Velika je moč, ki je dana v roke načelniku Ljubljanskega deželnega sodišča! Večja, kakor moč vsacega drugega sodnika, ki hodi pri svojih sodbah in ukrepih po stesi, predpisani mu v zakonu. Tukaj je zmota skoro nemogoča, in če se venderle pripeti, imamo drugo in tretjo instancijo, ki sta vsakdar pri roki, da vzameta izdano sodbo na svoje rešeto. Drugače je s predsedništvom! To se v prvi vrsti peča z notranjo upravo in dostikrat je težko kreniti na pravo in pravično pot, ker ni zakona, ki bi jo jasno in natančno opisal in predpisal. Nastlano je to polje z naredbami, ki si obilnokrat mej seboj nasprotujejo. Kje naj se dobi pametni ukrep, ki naj ustreza vsem potrebam moderne dobe? Predsedstvo našega deželnega sodišča ima tedaj obilnokrat po svoji lastni razsodnosti postopati, ne da bi bila občinstvu dana kaka pritožba. Če izreče na primeru deželno sodni načelnik, da ima po njegovem zrelem in na vse strani premišljenem sklepu nemščina veljati za notranji sodni jezik, je v ti kronovini ni pripomoči, dokler se ne izda zakon, ki

bode predsednikovo sedanje mnenje potrdil ali pa predrugačil. Mogoče pa je tudi, da se izprazni predsednikovo mesto in da ukrene naslednik kraj tacega, kar bode današnjim naredbam diametralno nasprotovalo. Od tod izbaja, da imamo na tem polju toliko naredb in ukazov, koji se časih mej sabo pobijajo. Kako naj je tudi drugače? Različne glave, različna mnenja! Zmota tiči v človeški naravi in najbistrejše glave spremene časih svoje poprejšnje prepričanje, ker ravno pozabijo na okolščine, kojim so nekaj let poprej več važnosti pripisovali. Od nikogar, torej tudi od predsednikov okrožnih sodišč, ne moremo in ne smemo zahtevati, da bi bili nezmotljivi. Tega tudi se zahtevamo, pač pa smo prepričani, da smemo vsaki taki naredbi nasproti podati se na polje kritike, ne da bi imeli pri tem namen, izpodkopavati veljavo bodi sodišču samemu, bodi njegovemu načelniku.

Ostanimo pri relacijah, glede kojih sedaj predsedstvo našega deželnega sodišča kategorično zahteva, da naj so nemške, da morajo nemške biti. Kdo se tu ne spominja tistih slovenskih obrazcev, koji so zagledali beli dan nekako pod nadzorstvom justičnega ministerstva samega? Kdo je zadnji opilil te obrazce? Bil je to ravno prečastiti gospod predsednik Ljubljanskega deželnega sodišča in gotovo se ne motimo, če trdimo, da je justično ministerstvo tem raje pritrdilo izdaji omenjenih slovenskih obrazcev, ker si je bilo v svesti, da so dobri, da so potrebni, ker bi jih drugače ne bila priporočala oseba take avtoritete, kakor je ona deželno sodnega predsednika gospoda Kočevarja. In če sedaj prebirate omenjene obrazce, nahajate mej njimi tudi onega, s kojim naj sodni sluge in drugi sodni odposlanci v dovršenih sodniških poslih sodiščem poročajo. To je pač najboljši dokaz, da se zahteva, da naj so te relacije nemške, ne strinja niti z mnenjem justičnega ministerstva, niti z nekdanjim mnenjem gospoda deželno sodnega predsednika, ker bi drugače absolutno neumljivo bilo, kako je zašel dotični slovenski obrazec mej uradno izdajo slovenskih formulirij! Upamo, da smo s tem dokazali, da ničesar nezakonitega ne zahtevamo, če terjamo, da naj se v prihodnje omenjene relacije

pri slovenskih pravih v slovenskem jeziku spisujejo.

Prestopimo k drugemu slučaju! Vsako sodišče ima svoj pečat. Narava teh pečatov je taka, da se polagoma obrabijo, in da nastane potreba, da se obnové! Zvedeli smo, da so nekatera okrajna sodišča dala si napraviti nove pečate, na kojih ni bil samo nemški napis, temveč tudi slovenski. Je li bila pot, po koji se hodila dotična sodišča, pravilna ali ne, to nas danes ne briga. Komaj pa je predsedstvo deželnega sodišča o teh novih pečatih izvedelo, zaukazalo je — morda s pomočjo justičnega ministra — da se imajo uničiti in da se imajo novi pečati napraviti s samo nemškimi napisi. Tako se je zgodilo, in sedaj ga v okrožji deželnega sodišča v Ljubljani ni sodišča, pri kojem bi se nahajal pečat z nemško-slovenskim napisom. Svojo zaukazbo pa je deželno sodno predsedstvo utemeljilo s tem, da je sodniški pečat strogo notranja zadeva, in da mora imeti samo nemški napis, ker je notranji uradni jezik izključno le nemški.

Upraša se sedaj, kako se strinja ta zaukazba z našimi zakoni? V tem oziru najvažnejši predpis podaja se nam v §. 212. cesarskega patenta z dne 3. maja 1853, št. 81 drž. zak. Tu postavna določba glóve takole:

„Po dognanem podpisu se imajo spiski brez odloga oddati načelniku ekspedita. Na sodbe, poravnave, edikte, imenovalne dekrete, uradna spričevala, potrdila o legalizacijah, ali vidimovanjih, potrdilne klavzule o varovanskih, kuratelnih in fidejkomisnih zadevah, na odloke, s kojimi se dovoljuje eksekucija, izdepozitovanje, ali kako izplačilo, izlečke iz javne ali indepozitne knjige, se ima pritisniti sodni pečat.“

Kakor vidno, je sodni pečat velikega pomena ter se ima pritisniti na sodbe, poravnave, in sploh na vse sodne spise, ki so največje važnosti za stranke. Že zategadelj, da zakon zaukazuje, da naj se pečat pritiska na spise, strankam namenjene, se ne da trditi, da bi bil sodni pečat strogo notranja zadeva.

LISTEK.

V nočni tišini.

(Ruski napisal S. Prouskij, prevel V. K. Ratimir.)
(Dalje.)

— Je li tvoja žena Rusinja? Kje si se seznanil z njo? sem ga prašal, želeč odvrniti ga od zopernega mu reda. In zopet je pogledal name nekakim neumljivim nasmehom.

— Sam veš, v Petrogradu, na asambleji tvojega carja, se je odrezal.

— Na asambleji? t. j. na plesu hočeš reči.

— Saj vem, kaj govorim, je odgovoril ne strpno; — ponavljam: na asambleji pri vašem carju Petru I. Ali nesi slišal o tem zboru?

Ironija glasila se je iz njegovega glasu.

— Slišal . . . a to je bilo že davno . . .

— Da, pred petimi leti, je pritrdil mirno.

Tu, priznam, sem zgubil vsako vejo pod nogami in začel sem se odpovedati razumu. Menih je govoril tako resno, da o šali z njegove strani ni moglo biti niti govora. Ako se pa ne šali, kaj je pa to?

Jan Branevskij je opazil mojo zadrego. Hladno, preziralno se je nasmehnil z robi ustnic, obličje pa ni menjalo svojega surovega, neizprosnega izraza.

— Želiš, kakor se kaže, na vsak način znati mojo prošlost? je rekel strogo; — no pa poslušaj, a potem se ne kesaj, ako ne bodeš vesel, da si jo izvedel. . . Kralj Avgust II. je napravil poslaninstvo k carju. V četi poslanikov odpravili so i mene v Rusijo. Nerač odpustil me je oče: bil sem jedini sin, naslednik ogromnega posestva, zato se vedno bal in vznemirjal, ko sem se odpravil za dolgo od doma, a kraljeva volja bila je starčku vsakdar sveta, in jaz sem odpotoval. V Petrogradu so nas povabili na asamblejo v dvorec, in tam sem se seznanil s kneginjo Anastasijo Šansk: Hipoma sva se prikupila drug drugemu, a tu sem izvedel, da je ona nevesta mladega bojarja Andreja Kritkega. . . On se je ustavil in zopet pogledal name očitno zlobnim nasmehom.

Moj soimenec! sem zašepal; a menih, kakor je bilo videti, ni slišal mojega glasu.

— Ne glede na to, da je bila obljubljena njena roka drugemu, začel sem pohajati v njih hišo, je nadaljeval. — Knez Šaranskij držal se je mislij carja in slavno osvobodil ženo in hčere terema. Vsak dan sva se z Nastasijo vedno bolj in bolj prikupovala drug drugemu, najina ljubav spremeni se je kmalu v mogočno, nepremagljivo strast; razumela sva, da ne boče njej, ni meni zemske sreče,

ako naju loči usoda. A dan, določen za njeno svatbo s Kritskim, se je vedno približeval. . . Naposled se je odločila, premagala poslednje sumnje in zvečer pred usodopolnim dnem — sva bežala! Ljubezniv pravoslaven svečenik naju je poročil. . . Ko sem se pa vrnil na Poljsko, stopil pred očeta in ga prosil ponižno, da bi vsprejel ženo, me je odpahnil in zapretil mi, da se mu ne smem nikdar več pokazati pred oči. Razkolniško hčer ne morem priznati za svojo — govoril je trnoglavo starec.

A jaz sem se še vedno nadejal! Zabil sem, neumnež, da je očetov spovednik jezuit, in da je moj oče bogat.

Z Nastasijo sva se naselila nedaleč od tam, najemši si neveliko hišico v sosednem mestici. Bila sva neizmero, do skrajnosti srečna. . . Tako so minoli trije meseci. Nekega večera potrkal je nekdo na naše duri. Ne sluteč ničesar hudega, šel sem odpirat sam — toda, kaka groza me je obdala, ko sem zagledal v ustopivših gostih pred seboj spovednika jezuita in štiri brate. Pater mi je molče podal papir. Jaz sem ga brzo pregledal. Bila je moja ločitev, podpisana samim papežem! Jaz sem zakričal. Zaslišavši moj glas, pribejala je žena, vsa prestrašena, tepetaje. . .

(Dalje prib.)

Nasprotno, ta pečat je zadeva, koja se ravno strank v prvi vrsti tiče, ker imajo v njem najboljšo in prvo svedočbo, da je kak spis, od kojega zavise privatno-pravni interesi, v istini izšel od sodišča. Pečat je torej važnejša svedočba, nego sodni podpisi, ki se nahajajo na kakem sodnem spisu. Kaj naj počne priprosto ljudstvo s temi podpisi, ki se večinoma le s težavo raztolmačiti dajo? Priprostemu ljudstvu so ti podpisi skoraj vselej knjiga s sedmimi pečati. Le pogledmo podpise pri našem deželnem sodišču in ž njim v zvezi stoječem državnem pravdniku! Če izvzamemo podpis državnega pravdnika, ki svoje obtožnice v istini kaligrafično podpisuje, potem ga ni uradnega podpisa, kojega bi stranka čitati mogla, ne da bi se pri tem poslužila pripomoči odvetnika ali družega veščaka! Sodni pečat je torej imenitna legitimacija, posebno imenitna za stranke, ki se z uradnimi podpisi spoznati ne umejo. Ravno v tem pečatu ima stranka pravi kažipot, da takoj prvi hip vé, imali od sodišča dostavljeni odlok posebno važnost ali ne. Sodni pečat je torej svedočilo, o kojem mora vsak prijatelj ljudstva in razvitja pravosodja samo želeči, da se podaja občinstvu v taki obliki, da je tudi priprosti mož s prvim pogledom lahko spozna. Če se imata pri naših sodiščih kazati kje oba deželna jezika, je to gotovo pri sodiščnih pečatih, ki so isto tako pomembni, kakor vsi drugi uradni pečati.

O tem prepričani niso samo uradi — uradni pečati pri davkarjih so dvojezični in na širskem dobivajo se še celo pri sodiščih dvojezični pečati — o tem prepričano je tudi ljudstvo samo, ki je še pred kratkim z vso energijo v masi zahtevalo slovenske poštne pečate. Kar je torej pri enem uradu dopustno, se nam pri drugem uradu odredi ne sme!

Postopanje predsedstva našega deželnega sodišča imelo bode gotovo mej drugim tudi ta uspeh, da bomo povsod po Slovenskem z odločnostjo zahtevali dvojezične sodiščne pečate. Če je kaka zahteva opravičena, ta je opravičena!

Govor poslanca Pfeiferja

v 116. seji drž. zbora dne 17. februarja 1892.
(Konec.)

Dežela in država in samovoljno tudi ne more nalagati davkov tako, kakor država, kajti nje niso na razpolaganje carine, monopoli, kolki in pristojbine in kakor se že zavejo izvirni fiskalni dohodkov. Dežela ima samo pravico naložiti naklade na neposredne davke in nekatere užitniške davke; to so pa drobtinice v primeri z velikanskim dohodkom države iz direktnih in indirektnih davkov.

Država ima vкупnih dohodkov 385 milijonov goldinarjev. Dobročki posamnih dežel, kjer je kaj vinarstva, znašajo k večjemu dva ali tri milijone goldinarjev. Kako je torej mogoče primerjati dežele z državo, kako je moči zahtevati, da naj dajejo dežele toliko, kakor država.

Od dežel, ki niso države, zahteva se pariteta. Glede Ogerske, ki je paritetna država, pa nihče na to ne pazi, nego nosi naša državna polovica 70 odstotkov namestu 50 odstotkov vкупnih troškov. In to se godi na ljubav tisti Ogerski, ki je pokupila po Francoskem skoro vse amerišanske trte, da bi nas tudi glede vinarstva prehitela in tako pomagala uresničiti stari rek: Austria erit in orbe ultima.

Da se ravna pravično, sme se zahtevati od dežel prispevek za ta posojila samo v taki meri, kakoršna je razmerje mej deželnimi in državnimi dohodki.

Ako se bode pa zahtevalo od dežel toliko, kolikor bo dala država, potem bi se pač lahko mislilo, da se hoče vsa pomožna akcija že v naprej onemogočiti.

Kje naj pa dobe dežele toliko novcev, da bi mogle dajati tolike predujeme, kakor jih je treba v rešitev vinarstva? Ali naj se dežele gospodarski uničijo?

Čestokrat, gospoda moja, dovolila je država podpore ondu, kjer je bila sila, in teh ni bilo treba vrniti; dovolila je tudi že, ako je bila sila, predujeme, ne da bi bila stavila pogoj, da mora isto toliko storiti tudi država.

Država naj pomaga sama; storila je to že dostikrat; l. 1873 po „kruhu“ dala je 80 milijonov goldinarjev predujma obrtništvu, ki je bilo v stiski — takrat ni bilo ni govora o tem, da naj jamči občina ali da naj dežela kaj doda. Podpore tistim, ki so bili oškodovani po elementarnih nezgodah, delile so se na Koroškem, Tirolskem, v Galiciji, na Češkem itd., ne da bi se bilo zahtevalo, naj dežela isto toliko stori.

Država ima sama po sebi dolžnost pomoči, ker s tem ohrani davčni objekt, zajedno pa kmetski stan, ki ji daje rekrutov.

Noben imetelj sužnjev ne pusti, da poginejo njegovi sužnji, ker bi s tem pogubil lastno svoje premoženje, lastne svoje delavske moči.

Država bo svoje državljane vsaj tako visoko cenila, kakor naseljenik svojega sužnja — država se vendar ne bo dala osramotiti po kakem naselniku. (Prav dobro! Veselost.)

Ako državna akcija zaradi malenkostnega dlakopca ne bode zadostovala in ako bode kalamiteta razširila se — kaj potem? Potem bode morda dobili dobro voljo, storiti kaj resnega — morda bode pa tedaj vaša pomoč došla že prepozno.

Lakota na Ruskem, gospoda moja, je pravi memento za Avstrijo in nje ravnanje proti kalamiteti, imenovani trtna uš. Na Ruskem prepovedali so izvažanje živil šele tedaj, ko je bilo že vse izvoženo. Previdna vlada bila bi izvažanje prepovedala že za časa žetve; lakota bi morda ne bila postala tako grozna — to je pokletstvo zamude. — Odpraviti je torej vse pogoje, ki otežkočajo dobitve državne podpore.

Ni mi namen zadrževati državno akcijo za podpore potrebno vinarstvo s tem, da stavim predloge, ki bi vso stvar zavlekli, prosim pa visoko vlado, naj blagohotno uvažuje moje nasvete in naj se ozira nanje pri izvršitvi svoje pomožne akcije, zakaj tu se gre za ohranitev dragocenih davčnih objektov, za drage investicije, ne pa samo za odpravo slučajne sile. Radovoljno in brez zadržka pa priznavam, da je ta predloga prvi korak, ki ga je storila vlada, da reši propadajoče vinarstvo in zato bodem glasoval za predlogo. (Odobranje.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 2. marca.

Državnozbornska volitev v Gradci.

Prejšnji poslanec Graški, odvetnik dr. Derschatta, ustanovitelj „Südmarke“ in vzlic slovenskemu svojemu imenu zagrizen nasprotnik Slovanov in velik German, odpovedal se je bil iz osebnih razlogov državnozbornskemu svojemu mandatu. Nadomestilne volitve vršile se bodo te dni. Za ta mandat se potezata dva pristna Germana, inženir Hugon Skala in odvetnik dr. Starkel. Skala neče pristopiti niti nemški levici, niti nemško-nacionalnemu klubu, nego hoče ostati divjak, dr. Starkel, katerega kandiduje obrtniška stranka, se poganja za nemško-nacionalno frakcijo. Čudno je to, da podpira dr. Derschatta, bivši odlični član Steinwenderjeve nemško-nacionalne frakcije, inženirja Skalo, ki o tej stranki neče ničesar slišati. Boj za ta mandat bo na vsak način jako hud, zlasti ker imata oba kandidata precej upliva v Gradci. Doktor Starkel je tudi dež. poslanec in sicer zastopnik Slov. Gradca.

Siromaštvo na Dunaji.

Kakor v Berlinu, tako je tudi na Dunaji na tisoče in tisoče delavcev, ki nimajo o čem živeti. Zupan Dunajski izdal je sedaj oklic na prebivalstvo, v katerem pozivlje občinstvo, naj radodarnimi doneski omogoči Dunajski občini podpirati tiste, ki so brez dela in v stiski. Presvetli cesar daroval je v ta namen takoj 5000 gld. in upati je, da bodo lepi ta vzgled posnemali vsi premožni ljudje, zlasti pa tisti, katerim je bogastva vir žuljava dlav delavčeva.

Urnava valute.

Uradni list „Wiener Zeitung“ je objavil imenik tistih finančno-političnih avtoritet, katere je finančni minister pozval v enketo zaradi uravnave valute. Enketa sešla se bode dne 8. marca. Vsak član enquete bode po končanem posvetovanju izrekel svoje mnenje ustno pred posebno komisijo, v kateri bodo uradniki finančnega ministerstva in kateri bode predsedoval sam finančni minister. Izjave posamnikov zapisale se bodo stenografski v poseben zapisnik, kateri bode vlada o svojem času predložila državnemu zboru.

Vnanje države.

Iz Rusije

poročajo nemški listi, torej ne povsem verodostojni viri, da se po vsej državi govori o nekih atentatih, katere so namerjali nihilisti za dan pogreba umrlega velikega kneza Konstantina. Čuje se bajé, da je redarstvo zaprlo mnogo dijakov in tudi nekoliko častnikov. Tisti dan, ko se je vršil pogreb velikega kneza Konstantina, ustrelila sta se dva oficirja in sodi se, da zbok tega, ker je prišla policija na sled zaroti, v katero sta bila zapletena tudi ona dva. — Kakor rečeno, poročajo to nemški listi, zato ni mogoče dognati, koliko je na tem resnice, koliko pa izrodek novinarske domišljije.

Francoska ministerska kriza.

Ministerstvo Laubet se je vendar le konstituiralo, vzlic temu, da se je spošno mislilo, da to ne bode mogoče. Zadnje uro prevzel je pravosodno ministerstvo Ricard, mlad odvetnik brez političke preteklosti. Novo ministerstvo se je tudi predsedniku republike predstavilo in takoj prevzelo agende. Sinoči bil je prvi ministerski svet, kjer se je določilo, s kakšno izjavo naj stopi novo ministerstvo pred zbornico. Loubetov program se ne bode od Freycinetovega dosti razlikoval. Glede na Francoskem

perečega uprašanja o cerkveni politiki, postopalo bo ministerstvo zmerno, samo gledé združitev dalo bode radikalcem nekake koncesije, kajti ostati boče v dobrem razmerju takisto z levico, kakor z desnico. Časopisi posamnih strank ne govoré nič kaj laskavo o novi vladi, celo tisti ne, kateri pozdravljajo radostno odstranitev Constansa. Radikalci uprašujejo, niti mogoče sestaviti vlade brez Freycineta in Ribota, in prorokujejo, da novo ministerstvo ne bode moglo dolgo časa sedeti na dveh stoli, kakor prejšnje. Glavno nasprotstvo pa je naperjeno proti Carnotu in kakor vse kaže, je nekoliko resnice na tem, da skuša predsednik republike usiliti zbornico osebno svojo politiko, kar je v ustavni državi povsem nedopustno.

Narodno-liberalna stranka na Nemškem.

Te dni priredila je narodno-liberalna stranka v Berlinu velik banket, katerega se je udeležil tudi mnogoletni vodja te stranke, Bennigsen. Po običajni napitnici dvignil se je Bennigsen in govoril o namenih in smotrih narodno-liberalne stranke. Naglašal je, da je organizacija in program stranke tisti, kakor tadaj, ko je stranka stopila prvič v javnost. Narodno-liberalna stranka je zmerna in zagadelj ima na desni in na levi mnogo neprijateljev. Prvi smoter stranke je, čuvati liberalne pridobitve, braniti narod reakcijskih tendenc in nasprotovati partikularizmu, ki je sovražen narodni jedinstvi. Stranko čakajo sicer veliki boji, a vendar nima strahu niti povoda obupati; nado pa ima, da bode zmagala nje ideja.

Dopisi.

Iz Vremške doline 28. februarja. [Izv. dop.] V naši dolini živimo še precej v soglasji; le neko človeče hoče sedaj tega, sedaj onega terorizovati, ter nam s tem naš ljubi mir kaliti!

Ta veleučeni brkiški doktor šteje se za najbolj olikanega, inteligentnega in v nemščini naj bolj podkovanega moža daleč na okrog?!

Vkljub tej njegovi olikanosti in učenosti napadel je zopet v 22. dan t. m. tukajšnjega občesposstovanega nadučitelja v pismini izjavi na tukajšnji krajni šolski svet zaradi čiščenja šolske straniščne nabiralnice, dalje zaradi kompostne jame v šolskem vrtu, zaradi zanemarjanja drevoreje i. t. d., baje pozabivši, da je imel zaradi jednake uloge že se sodnijo opraviti in precejšnje vsotice za troške plačate!

Vedite gospod B., da učitelji še niso vaši hlapci, da bi jim vi ukazovali ukvarjati se z deli poslov.

Presneto bode vas pa tudi kompost v šolskem vrtu, baje zato, ker ga vi nimate! Pišete, da na vašem vrtu poslujočim ljudem šolski kompost zdravje kvari! Gospod B.! Če vam ni nič hudega, ko tik zida rastoči hren takrat uživate, ko je polna jama komposta, tem manj škodovati more ta vašim vrtnim delavcem takrat, ko je prazna jama. Mar mislite, da bode nadučitelj smeti in druge za kompost sposobne odpadke po načinu nemških vojakov kulture v želodec spravil?!

Očitati nadučitelju dalje v vaši izjavi, da se za ugled zanemarijene drevoreje ni še nikoli potegnili! Kako se drznete, g. B., v Vremški dolini o zanemarijeni drevoreji govoriti? Sam g. potovalni učitelj krajski izrazil se je, da Vremce pri svojih predavanjih po deželi glede sadjereje stavi v vzgled. Kar pa zadeva pogozdovanja goličav, pa tudi niso zadnji. G. nadučitelj pa rad vsakemu postreže s sadnimi drevesci, kolikor jih more v majhnem šolskem vrtu vzrediti. Že vam, g. B., dal je pred 4. leti več mandeljnovih drevesc. Nasadil je pa tudi s šolsko mladino že več tisoč gozdnih sadik, katere je dobil brezplačno na lastno prošnjo od visoke c. kr. deželne vlade, ter je vedno pripravljen tako delo izvrševati, ako se mu le od strani posestnikov odloči v to potreben prostor. Gospodu B. naj bo to na njegovo denuncijantko izjavo pravici in resnici na ljubo povedano, pa tudi to, da tukajšnje učiteljstvo živi z vsemi župljani v največjem miru in v slogi!

Domače stvari.

— („Sokolova“ maskarada.) Kakor čarobna fata morgana zdi se nam danes vse, kar je zrlu preteklo noč naše oko v žalibog pretesnih prostorih Čitalniških. „Sokol Ljubljanski“ sme ponosen biti na sijajni uspeh včeranje maskarade, ki je združila toliko in tako odličnega občinstva, da se sme reči, da je včeranja maskarada prekosila svoje prednice, ki so na najboljem glasu in v nepozabnem spominu vsakemu, ki se jih je kedaj udeležil. Nad 600 ustopnic se je izdalo in nikdo ni izostal, lahko si je torej misliti silno gnečo, ki je vladala v vseh prostorih. Kar se je obljubljalo občinstvu, to se je

celo preseglo. Velike skupine: češka narodna skupina, tamburaška skupina in pa menažerija s clowni ter mnogo manjših skupin in pa obilica elegantnih mask, posebno ženskih, to je bila tako slikovita podoba, da je ni mogoče popisati na kratko. Zato odložimo pero za danes, pridržujoč si, da jutri obširno popišemo to zares prelepo Sokolovo veselico. Za danes naj omenjamo le še toliko, da je počastilo maskarado mnogo odličnih dostojanstvenikov. Med njimi bili so: Nj. ekscelenc fml. vitez Schilbawsky, brigadir polkovnik Fux, polkovnik vitez Gariboldi in mnogo gg. častnikov; dalje g. dež. glavar Detela, mestni župan Grasselli, trgovinske zbornice predsednik Perdan, cesarski svetnik Murnik, državna poslanca dr. Ferjančič in Kušar in mnogo drugih odličnih narodnjakov, tukajšnjih in iz okolice. Tudi drugi slovenski kraji poslali so lepo število obiskovalcev in smo videli med gosti mnogo odličnih unanjih rodoljubov. Pri kadriljah šteli smo blizu 150 parov.

— („Ljubljanskega Zvona“) 3. štev. izšla je včeraj. Vsebinsko priobčimo jutri.

— (Pavliha.) Došla nam je 4. številka zdaj jedinega slovenskega humorističnega lista, ki ima minolemu pustnemu času primerno uvodno pesem in mnogo raznovrstnega kratkočasnega berila. Tako vsakdo lahko najde kaj za svoj okus. V poskušnjo podamo pesmico posvečeno vitezu Fraenzlu — Festin-Ecku v slovo: „Sloveč si bil nekdanj, „mein lieber Franz!“ — Karkol' počel si, vse je bilo — „pflanz“. — Sedaj pa, ljubi doktor vitez Fränzl, — Je hudi „krach“ bil pač Tvoj zadoji „pflanzl“.

— (Cesarice Elizabete bolniškega društva za otroke) 29. občni zbor bode jutri popoldne ob 3. uri v mestni dvorani.

— (Milodare in letne doneske) za tukajšnjo detišnico bode pobiral letos bišni oskrbnik g. A. Krivič in pričel te dni.

— (Izpred porotnega sodišča.) Obširnejše poročilo o včerajšnjih dveh obravnavah in o današnjih morali smo zaradi pomanjkanja prostora odložiti na jutri.

— (Društvo kranjskih veteranov.) Kakor smo obljubili, posneli bomo iz dolge vrste zanimivih podatkov, o katerih je poročal g. Mihelič, najvažnejše, ki utegnejo zanimati čitatelje. V bitki pri Costuzzi bili so udeleženi od kranjskih vojev: domači polk takrat Princ Hohenlohe Langenburg, potem 7. in 19. lovski batalijon. Po mnogem trudu bilo je mogoče g. Mihalič-u pridobiti si natančnejše podatke o padlih in odlikovanih vojaki teh vojev. Od 17. pešpolka pali so v bitki pri Costuzzi: Gospodje stotniki: Filip Rojnossek, Henrik Müller in Albert baron Neugebauer; gospodje nadporočniki: Schramek, polka adjutant Julij Neupauer in Janez Likoser; gospoda poročnika Rudolf Hoku in Abele conte di Graziabell. Od c. kr. lovskega bataljona št. 7: Gospod poročnik Ludovik Leutmotzer. Od c. kr. lovskega bataljona št. 19: Gospod poročnik Armand Böhm. Mnogoštevilne so bile žrtve ranjenih v vrstah naših vojakov iz Kranjske. Padlo in na ranah umrlo je od c. kr. pešpolka princ Hohenlohe-Langenburg, sedaj F. Z. M. baron Kuhn, št. 17. 51 mož; od lovskega bataljona št. 7. 43 mož, od lovskega bataljona št. 19. 25 mož. Skupaj 119 mož. Odlikovano pa je bilo za to hrabrost v tej bitki od 17. pešpolka z zlato svetinjo za hrabrost 1, od 7. lovskega bataljona 2, skupaj trije. S srebrno svetinjo za hrabrost I. vrste od 17. pešpolka 23, od 7. lovskega bataljona 25 in od 19. lovskega bataljona 9, skupaj 57. S srebrno svetinjo za hrabrost II. vrste od 17. pešpolka 38, od 7. lovskega bataljona 47, in 19. lovskega bataljona 12, skupaj torej 97. Cesarjevo pohvalo dobilo je od vseh kranjskih vojaških vojev 151 vojakov, tedaj je bilo odlikovanih skupaj 308, gotovo častno število in dokaz za hrabrost kranjsko-slovenskih vojakov. Poročevalec g. Mihalič potem naglaša, da deluje odbor neumorno za postavljenje spomenika padlih vojakov, kateri se ima postaviti pri novi vojašnici, da se namera izvrši in da se v kratkem razpostavi načrt spomenika, katerega je izborni naslikal mestni inženir gosp. Duffé. Poročevalec je potem omenil Radeckega slavnost na Dunaji, ko se bode odkril spomenik tega zmagoznega poveljnika avstrijske vojne. Vsa veteranska društva se bodo udeležila te slavnosti in gotovo vojaki iz naše dežele ne bodo zaostali. Saj šteje samo veteranski kor kranjski še nad 32 bojevnikov, ko so služili pod maršalom Radeckem, koliko množno število pa jih je po deželi sploh. Mnogo

še živečih bojevnikov iste dobe bode še gotovo zanimalo zvedeti imena še v Ljubljani živečih Radeckega veteranov, kateri so udje kranjskega veteranskega kora in ti so: Jakob Čik, Matija Žigur, Antoa Hočevan, Jurij Jarc, Martin Kunčič, Jurij Klobavc, Luka Dolenc, Jožef Fleš, Primož Hrastar, Jakop Hudnik, Jakob Indof, Anton Kušlan, Karol Kneistel, Janez Kos, Anton Kolter, Ivan Križe, Pav-l Lavriha, Viljem Lipoglavšek, Miha Oblak, Matija Pavlič, Jakob Pavlovčič, Fran Pavšek, Vincenc Svetlin, Jarnej Sebre, Anton Teran, Jožef Tekavec, Janez Čarmaa, Anton Umberger, Jožef Velkavrh, Mihael Senčič, Fran Wazel in Caharija Zurlini.

— („Kmetovalec“) ima v svoji 4. številki nastopno vsebino: Pomoranska gos. — Kakšno goveje pleme želite. — Semenski krompir. — Okrepljenje opešanih panjev. — Živina v hlevu. — Zakoni, ukazi in naredbe. — Razne reči. — Upravljanja in odgovori. — Gospodarske novice. — Uradne vesti c. kr. kmetijske družbe kranjske. — Tržne cene.

— (Požar.) V Postojini nastal je na pustni dan zjutraj ob 3. uri v skladišču posestnika g. Fr. Burgerja na neznan način ogenj. Ker je bilo poslopje krito z opeko, noč pa mirna brez kraške burje, se je našim ognjegascem posrečilo zabraniti, da se požar ni širil in so obvarovali stanišča kakor tudi druga gospodarska poslopja. Škoda znaša okoli 800 gld. Poslopje je bilo zavarovano pri Graškem zavodu. Škodo ima tudi neki kamnosek iz Proseka, kateri je tamkaj imel svojo delavnico, a zavarovane ničesar.

— (V deželni brambi avstrijski) uvedle se bodo razne nove odredbe, katerih namen je olajšati mobilizacijo tega oddelka vojske. V to svrhu se bode ustrojil trdn deželnobrambenih vojev na enak način, kakor je pri vojski, in se bodo oskrbeli potrebni vozovi za živež in za municijo. Dalje se je izdal načrt, kako se bodo vršile skupne vojaške vaje deželnih brambovcov. To poletje bode se udeležilo teh vaj 1400 častnikov in 93.000 mož deželnobrambene pehote in 145 častnikov in 4.500 mož deželnobrambene konjice.

— („Slovenski Narod“ in „Nova Soča“.) Gospod dr. Papež izročil nam je v imenu „Nove Soče“ sledeča dva popravka, koja ponatisnemo, ker moramo v smislu tiskovnega zakona ravno vsak popravek ponatisniti. Prvi popravek tiče se našega prvega odgovora „Novi Soči“.

Popravek I.

1. Ni res, da bi se glavni urednik pri „Novi Soči“ rad z lepo doslednostjo prelevil, marveč res je, da, kakoršen je bil v viharjih dosedanjih domačih borbah, tak ostane tudi zdaj, ko je najmanj vzroka za kakoršno koli spremembo pri urejevanju slovenskega tednika v Gorici.

2. Ni res, da bi bil urednik „Nove Soče“ le eni sami osebi kdaj pisal, da je doslej tičal v zmoti in da se prav zelo kesá, če je kdaj Mladočehe in Hrvate hvalil, marveč hvalil ali grajal jih bo tudi v prihodnje po svojem dosedanem prepričanju, ki se doslej gledé na češke ali hrvatske razmere ni še prav nič spremenilo.

3. Ni res, da hoče „Nove Soče“ glavni urednik po Mladočehih ravno tako dosledno udrihati, kakor jih je do sedaj dosledno hvalil.

4. Ni res, da „najnovejša politična modrost g. Gabrščka tiči v izreku, da moramo Slovenci braniti se proti vsaki zvezi z Mladočehi in Hrvati, ter da naša jedina rešitev je vlada, koji moramo slepo pokorni biti“. Isto takó ni res, da bi podpisane nameraval „razvijati propor servilizma do vlade, pod kojim naj bi se zbrali vsi vladni kimovci, kar jih diha po Goriškem in v Primorju“. Res pa je, da takih in enakih nazorov nisem nikdar gojil, nikdar izustil, nikdar zapisal.

5. Ni res, da je „Nova Soča“ brez vzroka in nečuvno robato in gorjansko napadla „Slov. Narod“ z namenom, da bi se prikupila vladi in svojim dosedanjim nasprotnikom, kajti ona ne išče in ne mara niti milosti ali prijaznosti vlade niti prijaznosti svojih dosedanjih nasprotnikov.

6. Ni res, da se nahaja v Trstu pismo, v katerem bi bil podpisane izražal v popravljanem „odgovoru“ očitana dejanja in nazore, kajti takega pisma iz mojega peresa ni na svetu. Pismo, katero je popravljanj „odgovor“ omenjal, nahaja se v rokah urednika „Edinosti“, a da vsega tega, kar je „odgovor“ meni predbacival, v njem ni, izjavil je gosp. urednik imenovanega lista v 24. štev. „Edinosti“

od 24. t. m., kar je gotovo najveljavniša priča za moje opravičenje.

Andrej Gabršček l. r.
urednik „Nove Soče“.

Popravek II.

Sestavek v 46. številki „Slovenskega Naroda“ z dne 26. februarja letos, mej „domačimi stvarmi“ pod naslovom: „Slovenski Narod contra Soča“ ni istiniten in sicer:

Ni res, da se jest kesam radi pisma, katero sem pisal uredniku „Edinosti“, — kajti v pismu sploh besedice ni, radi katere bi se imel kesati značajan mož.

Vsekako pa objavljenje tega pisma, katero sploh ni bilo pisano za javnost, ni moglo biti v moje razpolaganje, niti tedaj, ko bi bil želel objaviti, kajti umevno je, da je pismo v drugih rokah.

Andrej Gabršček,
urednik „Edinosti“.

Danes, na pepelnično sredo, se niti z gospodom Andrejem Gabrščkom nočemo prepirati. Sicer so taki „popravki“ mej dvema časopisoma, ki se prepirata, nekaj nenavadnega. Gospod Andrej Gabršček upeljal je pri nas prvi to navado, dasi je že poprej predala svojega lista napolnil s polemičnimi psovki in frazami proti nam. V „popravkih“ vse taji. Tako delajo sploh vsi obtoženci, kadar čepe na zatoženi klopi. Ta dolga vrsta: ni res, ni res, nima za resno občinstvo nikake vrednosti, kar bi urednik „Nove Soče“ moral najbolje sam vedeti.

Mi smo dobili iz Trsta vest, da je Gabršček pisal, da naj bi „ob meji“ krenili na pot druge pametnejše politike. Besed lista nismo čitali, obseg njegov pa smo v glavnem jedru dobro opisali. Pri tem ostanemo — (vir, s kojega smo zajeli, je preverodostojen) — in če nas gospod Gabršček še tolikokrat s svojimi „popravki“ po svojem tukajšnjem odvetniku nadleguje.

Smešna pa je trditev, da se dotični list — v političnih zadevah ne poznamo listov, ki bi se na javnost prikazati ne smeli — objaviti ne more. Saj ga imajo pri „Edinosti“ in tem gospodom bode pač vse jedno, če se objavi ali ne.

*) Od kdaj je gosp. Gabršček tudi urednik „Edinosti“, tega ne vemo povedati!

Jutri „Jour-fixe“.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Peterburg 1. marca. Ruska vlada vsprejela za pehoto repetirko izdelovalca pušk Nagauta v Lüttichu.

Plovdiv 1. marca. Pogreb Vulkovičev je danes. Navzoč knez, ministri, konzuli in več deputacij.

Atene 1. marca. Ministerstvo Konstantopulos se je ustanovilo. Novi ministri so že prisegli.

Berolin 1. marca. „N. D. A. Ztg.“ izjavlja, da je vest, da je bolgarski knez dal nemškemu konzulu večjo vsoto za naseljevanje nemških kolonistov v Bolgariji, popolnoma neosnovana.

Atene 2. marca. Zbornica odgodena je do 6. aprila. Gledé na zaupnico, ki jo je dala Delyannisu, bode zbornica gotovo razpuščena. Kralj je izrekel generalu Mavromichalisu svoje čestitanje za vzdržanje miru in mu izjavil svojo zadovoljnost za včerajšnje obnašnje vojaštva.

Razne vesti.

* (Avstrijski pridelki male železninske industrije) pridobivajo si vedno več tal v Bolgariji in so začeli uspešno izpodrivati nemške pridelke. V zadnjem četrtletji preteklega leta poslala je Avstrija 1503 stotov železninskega blaga v Bolgarijo, Nemčija pa samo 149 stotov. Tudi ulitega železa spečalo se je mnogo, mej tem 1300 stotov železnih cavi za vodovod v Sofiji.

* (Guy de Maupassant,) slavni francoski pisatelj, je baje v jako opasnem stanju. Zdravniki so izgubili upanje, da bi ga mogli rešiti. Bati se je, da je paraliza povsem blizu, kajti bolnik se ne more več sam hraniti.

* (Velika dote.) Dedni princ Leopold Isenburški zaročil se je s hčerjo ameriškega milijonarja Vanderbilta, ki ima 30 milijonov dolarjev dote. To bi bilo 126 milijonov nemških mark ali okoli 60 milijonov goldinarjev.

* (Nesreče na morji.) Iz Oporta na Portugalskem se poroča, da se je vsled silnega viharja potopilo mnogo ribiških čolnov. Nad 200 oseb je našlo smrt v valovih.

— (Prebavno vino) Karla Breymesserja je gotovo najizbornejšo sredstvo proti motitvam v prebavljenju ali zapetosti, kajti to vino je ukusno in ne škodi nikdar, kar so v mnogobrojnih dopisih potrdili najodličnejši zdravniki. Steklenica srednje velikosti velja 1 gld., velika steklenica pa 2 gld. 50 kr. — Dobiva se pa pri g. Mr. F. Karlu Breymesserju, dvornemu lekarju v Briksenu na Tirolskem.

„LJUBLJANSKI ZVON“

za vse leto 4 gld. 60 kr.; za pol leta 2 gld. 30 kr.; za četrto leta 1 gld. 15 kr.

Tuji:

1. marca.

Pri **Mallé's** Fischer, Herzog z Dunaja. — Braune iz Kočevja. — Sturm iz Mokronoga. — Višnikar iz Ribnice. — Petrič iz Vrhnike.

Pri **Stana**: Lazarovitch, Schulhardt, Bachritsch z Dunaja. — Globočnik iz Vel. Laš. — Majdič iz Kranja. — Demberger iz Tržiča. — Sagalla iz Rakéka. — Majdič iz Celja. — Bienert iz Pulja. — Gruden iz Vrhnike. — Popper iz Prage. — Reiter iz Linca. — Omerša, Drukar iz Kranja.

Pri bavarskem dvoru: Hohn iz Gradca.

Umrli so v Ljubljani:

28. februarja: Viktor Fižgar, posestnikov sin, 10 mesecev, Marije Terezije cesta št. 6, božjast.

29. februarja: Franc Milnar, delavčev sin, 1 mesec, Cesta v mestni log št. 22, božjast.

1. marca: Marija Minder, mestna uboga, 81 let, Karlovska cesta št. 7, marasmus.

V deželni bolnici:

28. februarja: Anton Zupančič, gost, 44 let, jetika. — Ursula Poderžaj, dnarica 24 let, sepsis chron.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
1. marca	7. zjutraj	730.0 mm.	1.4° C	brezv.	megla	
	9. popol.	728.4 mm.	5.4° C	brezv.	jasno	0.00 mm.
	2. zvečer	727.8 mm.	4.6° C	sl. zah.	obl.	

Srednja temperatura 3.5°, za 2.2° nad normalom.

Dunajska borza

dné 2. marca t. l.

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 94.60	gld. 94.85
Srebrna renta	94.15	94.30
Zlata renta	110.40	110.45
5% marčna renta	102.45	102.50
Akcije narodne banke	1039.—	1039.—
Kreditne akcije	307.75	307.75
London	118.25	118.40
Srebro	—	—
Napol.	9.38	9.38 1/2
C. kr. cekini	5.56	5.57
Nemške marke	57.90	57.95
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 138	gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	107
Ogerska zlata renta 4%	101	101
Ogerska papirna renta 5%	100 gld. 122	50
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	115	50
Kreditne srečke	100 gld. 185	50
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	155
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	240	—

Koncipijenta

ali

spretnega sollicitatorja

vsprejem takoj pod ugodnimi pogoji.

Ivan Fischer,

c. kr. notar v Gornjem gradu.

(213—1)

V Škofji loki

odda se

gostilna „na Štemarjih“

od 24. aprila t. l. naprej v najem ali na račun.

Zraven je senčnati vrt za goste, kegljišče in kubinski vrt. — Natančneje pogodbe pri lastniku **Valentinu Sušnik-u**. (205—2)

Kot

tovarniški nadzornik

dobi službo pošten in energičen, 30 do 45 let star mož, ki zna brati in pisati. Dotičnik mora biti zmožen slovenskega in nemškega jezika in izveden mora biti tudi v kmetijstvu. (204—2)

Več je izvedeti pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Josip Noll.

(215) **Nocoj**
na Ferlinčevi kliniki
Sanatorium Mucorum.

V zalogi vina
dedičev
Štefana Juriševič-a v Mitjah
dobiti je (175—8)
dobra bela in črna istrska vina,
potem refošk in muškatelec
v steklenicah in sodih.

Najboljše sredstvo
Prebavno vino
(Vinum digestivum Breymesser)
iz knezoškofjske dvorne lekarne v Briksenu
Mr. F. C. Breymesserja
je najboljše in najsigurnejše sredstvo,
da se hitro lečijo vsakovrstne motitve prebavljanja ali zapetosti.
Cena velike steklenice s navodilom za porabo 1 gld.
Steklenica za poskušnjo stane 30 kr.
Dobiva se v lekarni gosp. J. Svobode v Ljubljani. (595—20)
za bolni želodec!

MAGGI JEVO zabelo za juhe
priporoča v izvrstni izbi Ivan Luckmann v Ljubljani. (20—12)

Jutri v četrtek dne 3. marca
prijateljski shod
gostilničarjev in kavarnarjev
ob 3. uri popoldne (214)
v **Weber-jevi restavraciji**
v Židovskih ulicah.

Žlahtna sadna drevesca
jabolka, hruške, marelice, slive, breskve, prve vrste, visoke in srednje rasti (Zwerg und Spalir) po 25 do 40 kr. in
300 hl črnega in belega vina
za katero podpisani jamči, da je pristno, prodaja od 56 litrov naprej **Jožef Stiegler**, okrbnik Nj. prevzvišenosti grofa Coronini-ja v Šent Petru pri Gorici. (189—3)

Malinov sirup.
Kuhan s saporom iz dišečih gor-skih malin, napravljen natančno po avstrijskem pripravljaju zdravil, ima najlepši duh in naravno lepo barvo. Steklenica s 1 kg. sirupa 65 kr., iztehtan od 5 kg. sirupa 5 kr. Mala steklenica 35 kr.
Piccolijeva lekarna „Pri angelju“
v Ljubljani, Dunajska cesta.
Vnanja naročila se proti povzetju svote točno izvršujejo. (59—3)

BILANCA

hranilnega in posojilnega društva na Ptui
registrovane zadruge z neomejeno zavezo.

Aktiva			Pasiva		
	gld.	kr.		gld.	kr.
Hiša vl. št. 346 Ptuj	16000	—	Glavni deleži od	2000	—
„ 52 „	7250	—	Opravični 2830 zadržnikov	44835	04
Inventar	468	05	Hranilne nloge od 958 uležnikov 48216.10		
Posojila 2837 zadržnikom	461521	16	Kapitalizovane obresti od hranil-nih ulog do 31. decembra 1891 16121.19	448289	29
Zaostale obresti od posojil	3551	90	Za l. 1892 predplačane obresti od posojil 4481	—	—
Naloženi denar v hranilnicah	44898	95	Neizplačana dividenda za prejšnja leta . .	1566	59
Obresti od tega	97	11	Splošni rezervni fond januarja 1891. leta	6482	—
V poštni hranilnici	270	72	5% obresti za l. 1891	324.10	
Obresti pri poštni hranilnici	24	56	od gld. 6182	988.—	7744.10
Menice in tiskovine	320	21	Ustopenina l. 1891	—	—
Gotovine v blagajni dne 31. decembra 1891	1952	89	Specijalni rezervni fond za slučajne zgube znaša 1. jan. 1891	18518.—	
			5% obresti za l. 1891	925.90	
			od gld. 18518.—	—	—
			Donesek l. 1891 za posebni rezervni fond	133.80	19577.70
			in ker se je dal ostanek	27321.20	
			čistega dobička v znesku	6678.20	
			vsled sklepa današnjega občnega zbora k posebnemu rezervnemu fondu, zpašata oba rezervna fonda skup	34.00	—
			Čisti dobiček leta 1891	7861	83
	536355	55		536355	55

Na Ptui, dne 31. decembra 1891.

(198)

Ravnateljstvo.

Najboljši sifoni

postavno legirani
pristroni za soda-vodo

tekočo ogljikovo kislino
prodaja leta 1814. ustanovljena, s prvimi darili odlikovana

ces. kralj. dež. - priv. (146—10)

tovarna

KARL POCHTLER

Dunaj, VII., Kaiserstrasse št. 87.

Ceniki zastoni in frankovano.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.